

Hồi 18

Tri Âm Tao Ngộ Trong Huyết Hồ Truy Hung Thân Dẫn Huyết Long Sào

Lại nói, lúc ấy vừa nghe bên ngoài có tiếng người lạnh lùng hỏi và lão già thoáng chút biến sắc, rồi lập tức tiến lên mấy bước thấp giọng :

- Tiểu bằng hữu, chúng ta không đùa nữa, chính chủ đến rồi đấy !

Trên khuôn mặt Đồng Thiên Kỳ liền trở lại vẻ lãnh đạm cố hữu :

- Tôn giá định thế nào đây ?

Bên ngoài đã nghe tiếng khóa cửa loảng xoảng vang lên, hiển nhiên người vừa đến đang mở cửa. Lão già trực tính nóng nảy, liền quát nói:

- Tiểu bằng hữu, người khôi ngô linh lợi há không nghĩ ra đối sách. Nói nhanh đi, lão phu xưa nay vốn không quen động não, nhất là khi khẩn trương thế này thì càng rối mù đầu !

Đồng Thiên Kỳ quay đầu nhìn ra hướng cửa, thấy ánh sáng đã hé lọt vào, cũng không dám kéo dài thời gian, vội nói

- Theo tại hạ thấy chúng ta phải hợp lực nắp sau cửa, chờ khi đối phương vào thì khóa đường lui. Tôn giá thấy thế nào ?

- “Tuyệt tuyệt !” Lão già vừa nghe sáng mắt lên, gật đầu đáp lia lịa :

- Hay lắm, sau đó chúng ta lại đóng thạch môn lại, và như vậy nhất định sẽ đón được từng tên!

Dứt lời, không đợi Đồng Thiên Kỳ nói thêm tiếng thứ hai, thân hình lướt nhẹ như làn khói xám đến nép sát người bên vách đá cạnh thạch môn.

Đồng Thiên Kỳ mất lộ sát cơ, thầm nghĩ : " tốt nhất thì các người nên đến cả đi ", trong ý niệm người cũng lướt nhẹ lên nắp phía còn lại của thạch môn.

Chỉ một lát, thạch môn đã được sáng hẵn lên, bóng người bước vào. Đầu tiên là hai gã trung niên hán, thần thái cung kính, tợ hồ như là hai hộ vệ, trong đó chính là người vừa rồi đem cơm vào cho lão già kia. Hai gã trung niên chừng như rất chủ quan không ngờ nổi bọn Đồng Thiên Kỳ có thể bức xích thoát ra được, cho nên đã vào sâu trong thạch ngục rồi mà đầu họ không ngẩng nhìn lên vách đá, nơi xích hai kẻ tù nhân. Cả hai chỉ quay người đứng cúi đầu cung kính, hẵn đang chờ thượng nhân của họ bước vào.

Quả nhiên khi bọn họ vừa quay người lại một chút, đã thấy một bóng người khác đi vào, dưới ánh sáng bên ngoài hắt vào cũng đủ nhận ra toàn thân người này đỏ rực. Thứ nhất vì bộ y phục, thứ hai vì đầu tóc rậm rạp màu hung. Chân vừa chạm đến thạch môn, mắt lão ta theo phản xạ tự nhiên ngược lên nhìn đúng vào bức tường nơi mà chính Đồng Thiên Kỳ đã bị xích ...

Bất thần lão ta giật mình chấn động nhưng ấy chỉ là một cái rùng mình qua nhanh mà thôi. Lão ta ta trấn tĩnh ngay, giọng vô cùng trầm tĩnh quát :

- Hai người đứng yên !

Nói rồi, nhấc chân phải lên ý như tiếp tục đi tiếp vào thạch ngục thế nhưng chân phải vừa đặt xuống chẳng những không bước tiếp vào mà tá lực đập tung người nhào ngược trở ra ngoài cực nhanh.

Chính gần như cùng lúc thân hình lão ta nhào ngược ra ngoài, thì từ sau lưng lão vang lên một giọng quát lạnh băng :

- Huyết Sát, người định sống thoát khỏi đây ư ?

Theo tiếng quát là một cỗ kinh lực như bài sơn áp đỉnh ập tới ngay sau lưng. Thực chẳng ngờ diệu kế thoát thân lấy tiến để thoái tình như vậy mà lại bị Đồng Thiên Kỳ phát hiện. Vừa nghe tiếng quát lạnh của Đồng Thiên Kỳ, Huyết Sát không còn gan nào thoái lui, lập tức thuận đà tung người lộn cao trên không trung hai tay vung chưởng hộ ngực, cả người lập tức bắn ngược vào trong thạch thất. Lão già tóc loạn vừa thấy thế, lập tức đưa tay ấn nút điều khiển, cánh cửa đá nặng hàng ngàn cân tức thì chuyển động đóng ập trở xuống

Huyết Sát chân vừa chạm đất là quay phắt người, chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ áp lưng vào vách đá nhìn mình bằng đôi mắt đầy sát khí.

Huyết Sát đưa mắt nhìn nhanh hai gã thuộc hạ đang há hốc mồm, cố gượng trầm tĩnh quay nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu đoán được người sẽ nhanh chóng hồi tỉnh, cho nên mới đến để gặp người.

Lúc này cánh cửa đá đã đóng kín, lão già tóc loạn khấn trương, trong lòng Huyết Sát thoáng động nghĩ nhanh: “thằng nhóc này từ khi xuất đạo giang hồ đến nay từng lãnh diện tuyệt tình hạ thủ chẳng nương tay làm chấn động cả võ lâm, không chừng giữa hắn và lão ta có mối oán thù nào đó. Đây chẳng phải là cơ hội tốt cho ta lợi dụng sao ?” Chớp nghĩ nhanh, liền lạnh giọng nói :

- Tiểu tử này tự lấy ngoại hiệu “Huyết kiếp Thủ” của Vân Không năm xưa, tên hắn là Đồng Thiên Kỳ.

Lão già vừa nghe vậy nhú mày lấp bắp lập đi lập lại :

- Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ...Đồng ... Thiên ... Kỳ ...

Đột nhiên ánh mắt lão sáng lên, lão quay phắt người nhìn chăm vào Đồng Thiên Kỳ hoài nghi hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đích thực là Đồng Thiên Kỳ ?

Đồng Thiên Kỳ tự biết trên bước đường hành hiệp giang hồ mình không hề có bằng hữu giao hảo cho nên nghe hỏi vậy chỉ nghĩ là một trong những cừu gia của mình, lạnh lùng đáp :

- Không sai tại hạ chính là Đồng Thiên Kỳ.

Lão già bỗng giật mình hỏi tiếp :

- Một chưởng vừa rồi ngươi thoái lui mấy bước ?

Câu hỏi hết sức bất ngờ, Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt :

- Nếu tôn giá vẫn còn nghi ngờ chính mắt mình thì chẳng phương hại gì mà nhìn nền đá kia xem ?

Vừa nói chàng vừa chỉ tay xuống chiếc hố sâu cả xích do chưởng phong của bọn họ vừa rồi đào khoét, cách đó non ba bộ là hai dấu chân hằn sâu.

Chẳng riêng gì lão già tóc loạn, mà ngay cả Huyết Sát nghe vậy đều đưa mắt nhìn theo tay chàng. Lão già tóc loạn đột nhiên la lên :

- Ái chỉ thoái lui một bước ?

Huyết Sát nghe đến đây đã hiểu ra câu chuyện, bất thần giật thót mình chấn động thầm nghĩ : "Trác Kinh Mãnh Long công phu ngoại môn đã luyện đến đỉnh thặng thừa, vậy mà không qua nổi thăng nhải này. Đêm nay nếu như Trác Kinh Mãnh Long không chịu liên thủ cùng ta đối đầu với hắn thì e dữ nhiều lành ít !

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt lão già tóc loạn, buông tiếng:

- Tôn giá kinh hoảng ?

Lão già bỗng buột miệng bổi lại : .

- Tiểu tử, ngươi vừa khéo trùng với gã thiếu niên mà lão hòa thượng kia đã nói, trên người ngươi có Chấn Thiên Lệnh không ?

Huyết Sát cứ nghĩ lão già tóc loạn phụng lệnh tái hiện giang hồ tầm diệt Huyết Kiếp Thủ cho nên không đợi Đồng Thiên Kỳ đáp, đã cướp lời :

- Tiểu tử này trên người đúng là mang "Chấn Thiên Lệnh", hắn chính là sát tinh làm bao nhiêu anh hùng võ lâm mất ăn bỏ ngủ. Trước đây đã nhiều hòa thượng của

Thiếu Lâm Tự truy tầm diệt hắc. Lần này vì sinh linh của bao nhiêu mạng võ lâm hào kiệt, lão phu nguyện lòng từ bi giúp người một tay tiêu diệt hắc !

Lão già ngược lại vừa nghe vậy giật nảy mình thoái lùi liền hai bước :

- Lời người thực sao ?

Đồng Thiên Kỳ nghe nói đã phát nộ, từ từ đưa tay vào ngực áo lấy chiếc "Chấn Thiên Lệnh" ra giơ cao, danh giọng:

- Không sai, Chấn Thiên Lệnh đích thực nằm trong người Đồng mỗ !

Dứt lời, ánh mắt như hỏa tinh tràn lửa hận thù, giữa huyệt mi tâm phút chốc hiện lên nốt ruồi son đỏ như máu.

Lão già tóc loạn mắt vừa chạm tấm Chấn Thiên Lệnh trên tay Đồng Thiên Kỳ thì các thớ thịt nhão trên mặt giật giật từng hồi, lại ngược mắt lên bắt gặp nốt ruồi son như máu ngay giữa huyệt mi tâm của chàng thì càng sững cả người. Phải sững người hồi lâu, đột nhiên lão ta gào về sung sướng :

- Chấn Thiên Lệnh, nốt ruồi son, ha ha ... tiểu tử cuối cùng ta đây tìm thấy người !

Nói rồi lão giang hai tay nhảy bổ về phía Đồng Thiên Kỳ. Huyết Sát thấy vậy, trong ánh mắt âm trầm gian xảo ánh lên nụ cười hiểm độc.

Đồng Thiên Kỳ quá bất ngờ, nhảy mấy bước theo bản năng, la lên :

- Tôn giá cho rằng đêm nay giữa sinh tử, con đường nào chiếm ưu thế ?

Lão già bất chợt chưng hửng người, ngơ ngác hỏi : .

- Sinh tử cái gì ?

Cả Đồng Thiên Kỳ và Huyết Sát song phương nghe lão già hỏi lại câu này thì cũng ngẩn ngơ, Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng :

- Cùng động thủ với nhau, sẽ có một trong hai nằm lại đây, chẳng lẽ đến chuyện này tôn giá cũng không nghĩ đến.

Lão già tóc loạn chợt hồ như đã hiểu ra phần nào, giơ hai tay lên trời :

- Đánh nhau ? Ai bảo đánh nhau cùng người ? Sáu năm trước đây ta có lần tương ngộ với Vân Không hòa thượng, chúng ta nhân tiện mổ nhau mà đánh cuộc nếu ai thua thì làm nô bộc cho người kia, cuối cùng ta đã thua. Thế nhưng lão hòa thượng kia đã hủy lời giao ước không nhận ta làm lão bộc, chỉ nói rằng võ công ta thiên hạ khó thấy nhưng trí não thì không bằng người, rất dễ bị ác nhân lợi dụng cho nên khuyên ta nên ẩn tích thâm sơn luyện võ công thêm sáu năm nữa. Bảo rằng sau sáu năm sẽ có một thiếu niên võ công lẫn trí tuệ tài toàn xuất hiện giang hồ, lúc ấy ta tìm gặp làm tùy tùng xây dựng cơ nghiệp !

Nói đến đó lão già tóc loạn bất chợt dừng lại thở dài một tiếng, tiếp :

- Ài, ta khổ sở lắm mới qua được sáu năm tưởng chừng dài đằng đẳng đợi chờ, nào ngờ vừa tái xuất đạo đi Đông hải thì lạc hướng đặt chân lên Mai Hoa Đảo, bị con chó già Thiên La Kiếm lừa bắt giam trên đảo quỷ này nên chịu những tháng ngày lạnh giá trong thanh ngục. Hiện tại đã tìm được tiểu tử người, ta mừng còn không hết lấy đâu đi động thủ cùng người !

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy, cổ sát khí trên mặt lập tức biến mất, thềm hít sâu một hơi, thâm tâm gọi lên : “Vân Không đại sư, người với tôi chỉ quen nhau đúng hai ngày một đêm, vậy mà người ban cho tôi ân huệ nhiều đến thế, chỉ e đến chung thân tôi cũng không báo đáp hết được ơn này !”

Chẳng ngờ sự tình lại quay ngoắt đảo lộn nhanh như vậy, nét vui mừng trên mặt Huyết Sát được thay bằng nét hoảng loạn kinh hãi. Chỉ một Đồng Thiên Kỳ mà lão ta còn thềm hy vọng cùng liên thủ với lão già tóc loạn này đối phó, giờ đây chẳng những lão ta không giúp cho Huyết Sát mà còn đứng về phía Đồng Thiên Kỳ, đủ thấy hy vọng thoát thân an toàn là vô cùng mong manh.

Vừa nhìn thấy nét vui mừng trên mặt Huyết Sát tiêu tan, hai gã trung niên hán tử lấm lét nép vào nhau thoái lùi vào trong góc tối thông đạo. Loạn phát lão nhân nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ cứ trầm ngâm im lặng, không kiên nhẫn nổi lên tiếng :

- Ô, thiếu hiệp ! Ta gọi là Mãnh Long, người định thế nào hử ? Ta thì quyết theo người ?

Đồng Thiên Kỳ trầm tư một lúc nữa mới nói :

- Theo cùng Đồng mõ, đối với lão trượng có ích gì chứ ?

Lão già tóc loạn tự xưng là Mãnh Long nói :

- Ai bảo là không có ích ? Nếu vậy lão hòa thượng đó còn bảo ta chờ đi theo chân người làm gì ?

Huyết Sát trong đầu lóe nhanh một suy nghĩ, thoát miệng nói nhanh :

- À, lão hòa thượng đó chỉ muốn dụng người giúp đỡ người mà lão ta yêu mến thôi !

"Trác Kinh" Mãnh Long vốn tính người cục mịch thô lỗ, nói một là một hai là hai, cho nên nghe vậy liền lớn tiếng chửi :

- Mẹ mày ! ông cam nguyện theo hấn đến chết thì liên can gì đến con rùa mày

Đồng Thiên Kỳ thấy con người này cương trực nóng nảy, biết có khuyên ngăn cũng không được gì, bèn điềm nhiên nói:

- Giả sử tôn giá thấy theo Đồng mõ có lợi thì cứ việc tự nhiên.

"Trác Kinh" Mãnh Long đột nhiên cao hứng ngửa cổ cười kha kha :

- Tiểu tử người cuối cùng cũng chấp nhận. Hảo, chuyện chúng ta bây giờ giải quyết thế nào...

Nói đến đó lão dừng lại, đột nhiên chỉ thẳng vào mặt Huyết Sát quát :

- Con quỷ lông đỏ kia, hiện tại đến lúc lão phu thanh toán người

Huyết Sát thấy tình thế đã đến nước này có sợ cũng không ích gì, bèn trấn tĩnh lạnh giọng nói :

- Con rùa già kia, có giỏi thì cứ đến đây đòi nợ

- Ha ha... ha ha chẳng lẽ ông mày sợ hay sao chứ ?

Dứt lời, định ra tay thì bỗng nghe lồng Thiên Kỳ lên tiếng nói : .

- Huyết Sát, Hắc Thần, năm xưa từng bội ngon thất tín với "Huyết Kiếp Thủ" không chịu bỏ tà quy chính. Món nợ này phải do Đồng mõ thanh toán !

Mãnh Long nghe Đồng Thiên Kỳ nói vậy, không suy nghĩ gì gật đầu đáp :

- Hiện tại tôi đã là người của thiếu hiệp, đương nhiên là nghe lời thiếu hiệp. Hiện tại thiếu hiệp bảo tôi làm gì đây ?

Đồng Thiên Kỳ buông tiếng lạnh lùng :

- Giao lão hai tên kia.

Mãnh Long cười vang nói :

- Hẳn là không đã tay, thế nhưng có còn hơn không. Ha ha...

Lời vừa dứt, thì thân hình đã nhanh như cắt bỏ về phía hai gã trung niên hán tử, còn thét lớn:

- Hai con thỏ kia, ông đã bảo mà người không nghe, còn mang xác đến nộp.

Chỉ còn nghe tiếng chuông phong vang lên ào ào...

Hai gã trung niên vốn đã khiếp vía, lúc này nhìn thấy chủ nhân của mình là Huyết Sát mắt chăm chăm chú ý Đồng Thiên Kỳ, tuyệt không có ý gì trợ giúp cho chúng thì càng run tợn. Thoạt thấy Mãnh Long vung song chuông đánh ập đến, cả hai chỉ còn con đường dốc toàn lực chống đỡ trí mạng.

Bên này Đồng Thiên Kỳ cũng cười nhạt nói :

- Huyết Sát, giờ đền tội của người đã điểm !

Buông xong tiếng cuối cùng, chân đã tiến lên.

Huyết Sát thấy tình thế đã nguy cấp nhưng thạch môn đã đóng kín mà Đồng Thiên Kỳ lại chắn lối ra. Lão ta cố nghĩ kế thoát thân song vô phương, lão thừa biết con đường thông đạo sau lưng mình là vô cùng nguy hiểm, nhưng ở vào hoàn cảnh hiểm nghèo này, bất giác lão cũng đưa mắt liếc nhanh về sau, rồi cố trấn tĩnh lạnh giọng nói :

- Họ Đồng kia, lão phu cho rằng bỏ mạng nơi đây chính là người !

Đồng Thiên Kỳ mặt đánh lại, giữa huyết mi tâm nốt son ửng đỏ lên như máu, một nụ cười tàn khốc hiện lên khóe môi :

- Tôn giá sẽ lập tức biết ngay là ai .

Dứt lời, liền cứ bước hướng tới Huyết Sát .

Huyết Sát lúc này đã ngằm vận công lực vào hai tay chuẩn bị ứng phó, cố trấn tĩnh nói :

- Đồng Thiên Kỳ, ra chiêu đi.

- Hừ, Đồng mỗ xưa nay chưa từng xuất chiêu trước...

Chàng nói chưa dứt thì đã nghe Huyết Sát thở dài lên tiếng nói :

- Gục cho lão phu !

Miệng nói là thân hình lập tức hoa lên, theo thân hình xoay tròn chưởng ảnh từ bốn phương tám hướng ập đến người Đồng Thiên Kỳ, đây đúng là độc chiêu mà chính Hắc Thần đã thi triển khi đấu với chàng lúc chàng vừa đặt chân lên đảo.

Đồng Thiên Kỳ hơi thót dạ nghĩ : "Người lại ra chiêu này. "

Chàng đã biết mùi lợi hại của chiêu này cho nên không dám khinh địch, kiếm mi nhú lại với nhau, thét một tiếng cực mạnh "Hải Bể Tiềm Long"

Trong tiếng quát, hai tay hoa lên, trong chưởng phong cuộn cuộn tựa hồ như hai con mãnh long trời dậy quấy sóng vấy vùng...

"Tiềm Long Chưởng ..." Huyết Sát bất thần la lên kinh hoảng, nhất thời thân chưởng một cách vô thức, búng người nhào đi mấy vòng trên nền đá mới thoát khỏi "Tiềm Long Thần Công"

"Bình" một tiếng, bụi đá bay mù mịt, đến khi tản dần thì thấy Huyết Sát mặt còn nét khiếp hãi, cũng vừa khéo đứng cách thông lộ đen ngòm kia về phía bên trái chừng ba xích.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Tôn giá quả là phản ứng mau lẹ, thế nhưng Đồng mỗ không tin tôn giá có thể thoát khỏi thức thứ hai của Tiềm Long Thần Công...

Huyết Sát mặt nửa xanh nửa đỏ, thần trí chưa an định, vừa nghe đến đó đột nhiên phía bên kia một tiếng rú dài tham thiết xé không gian "ái..." đồng thời nghe giọng ồm ồm của Mãnh Long quát lớn :

- Con thỏ kia, mi tính thui vào hang trốn à ?

Huyết Sát giật thót mình liếc nhanh mắt nhìn sang thì thấy gã trung niên hán tử thường đem cơm cho Mãnh Long nằm chết tốt dưới đất, máu trộn lẫn não và bùn đất trông không còn ra người ngợm gì nữa. Gã trung niên còn lại thì thoáng thấy bóng gã lủi nhanh như con chuột nhất thấy mèo, trốn khuất hẳn vào đường thông đạo đen ngòm.

Huyết Sát chấn động mạnh trong đầu, nghĩ nhanh : " Hắn chạy trốn rồi, Đồng Thiên Kỳ nếu như nhanh cơ chấn luôn cả thông lộ kia thì ta kể như bỏ xác tại đây "

Lúc này lão không còn thời giờ để tính toán nhiều, chỉ vừa lóe lên một ý nghĩ ấy thì song chưởng tụ toàn lực đánh chưởng ra, đồng thời cố làm bạo nói một câu:

- Đồng Thiên Kỳ, đỡ tiếp lão phu chưởng này !

Đồng Thiên Kỳ thấy đối phương vừa xuất chiêu thì ra chưởng định nghênh tiếp, nào ngờ phát hiện có khác thường trong luồng chưởng lực của lão ta, khichột hiểu ra chỉ là hư chiêu thì thân hình Huyết Sát đã nhanh như làn khói xám phóng vào hướng thông đạo, bất chấp trong đó có gì .

Đồng Thiên Kỳ vừa hiểu ra chuyện nhếch mép cười nhạt :

- Huyết Sát, người chạy đằng trời !

Lời dứt, thì thân hình chàng cũng liền lướt truy theo đến hướng thông lộ.

Lại nói, gã trung niên hán tử chạy trốn trước Huyết Sát, nhưng thân pháp Huyết Sát như điện chớp cho nên đi sau đến trước. Lão ta vừa chớm lọt qua thông đạo thì lập tức tung một chưởng không thương tiếc đánh vào gã trung niên cùng kịp chạy đến sau lão một bước miệng thét lớn :

- Người ở lại !

Gã trung niên hán tử thật không ngờ nổi Huyết Sát hiểm độc như vậy đối với thủ hạ của mình nên căn bản không phòng bị. Chỉ nghe "bùm" một tiếng, kèm theo tiếng rú là thân hình gã như khối bông gòn văng ngược trở ra ngoài, vừa khéo đổ ập vào người Đồng Thiên Kỳ đang truy đến.

Sự việc xảy ra hết sức nhanh chóng và đột ngột, đến Đồng Thiên Kỳ cũng không tưởng nổi Huyết Sát có thể ra tay tàn độc như vậy đối với thuộc hạ của lão, nên lúc này vừa phát hiện ra đột biến thì tử thi của gã hán tử đã ập đến người, không còn cách nào khác đành lách nhẹ người sang phải kịp tránh thì thể gã rơi vào người. Bóng của Huyết Sát cũng mất dạng trong đường ngầm.

Lúc này Mãnh Long cũng đã đến bên lộ khẩu, thấy Huyết Sát chạy thoát, tức giận giậm chân la toáng lên :

- Con chó lộn giống này chạy trốn thật nhanh, chúng ta nhanh truy theo !

Đồng Thiên Kỳ thoáng chút trầm ngâm nói :

- Con đường ngầm này quyết không phải là đường ra !

Nói rồi chàng đưa mắt nhìn nhanh ra hướng động môn, đoạn ngưng thần lắng nghe động tĩnh bên ngoài, trên khuôn mặt bất chợt hiện nét ngạc nghĩ thâm nghĩ : "Quái ! Nếu đây là nơi trung tâm của Cửu U Đảo thì làm sao có sự canh phòng lơ lửng thế này ? Bọn ta đánh nhau cả buổi, vậy mà không thấy người đến chi viện cho Huyết Sát ?"

Mãnh Long ngược lại không dạ nào nghĩ đến chuyện này, chỉ nhìn Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, người làm sao biết được đường ngầm này không thông ra ngoài ?

- À, giả như đường này thông ra ngoài thì khi nào Huyết Sát lại chờ đến khi nguy cấp mới tháo chạy, bởi lẽ ta thừa biết không thể đối đầu với chúng ta ?

Mãnh Long chợt vỗ tay la lên :

- Đúng, đúng... ta bị giam trong này đã lâu mà chưa từng nhìn thấy có người nào ra vào theo đường này. Đúng, đường này quyết không phải là đường thông ra ngoài, chỉ có điều không biết bọn chúng thiết lập con đường ngầm này để làm gì ?

Đồng Thiên Kỳ cười nói :

- Có lẽ sâu trong đó là nơi hành hình. Thôi, chúng ta đi !

- Vâng, chúng ta đi thôi !

Trác Kinh Mãnh Long gật đầu hòa theo, rồi lập tức cất bước đi ngay.

Đồng Thiên Kỳ vừa bước được một bước, bất chợt nhớ ra điều gì liền quay lại bế xác tên trung niên hán tử bị Huyết Sát đánh chết lên, rồi tung mình chạy theo Mãnh Long ra hướng thạch động môn.

Động đạo vừa vào thì rất thấp, chỉ cao chừng bốn năm thốn, thế nhưng càng vào sâu thì càng cao hơn và rộng hơn ra . Chỉ có điều càng vào sâu thì ngược lại càng ẩm ướt và trơn trượt, thẳng đuột một mạch đến hai ba mươi trượng mới có chỗ rẽ đầu tiên. .

Lúc này vừa vào đến chỗ rẽ, Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy Mãnh Long đã rẽ sâu thêm bốn năm trượng thì hốt hoảng, vội vàng chạy nhanh hơn bám chắc ngay sau lưng Mãnh Long, hẳn là chàng sợ Mãnh Long không suy tính tính xộc vào dễ mắc bẫy đối phương.

Chốc lát, bọn họ lại đến khúc rẽ thứ hai ở đây tối đen, nhưng vì cả hai nội công thâm hậu nên vận lực vào nhãn thần mới nhờ nhờ nhìn thấy đường đi. Đồng Thiên Kỳ vừa nhìn thấy Mãnh long tính rẽ tiếp, vội vàng giật tay lại, tay trái đồng thời vút mạnh một cái, thi thể của gã hán tử bay vèo vào trong...

Mãnh Long đang đi bỗng bị giật mạnh lại, quay đầu không hiểu chuyện gì ngạc nhiên hỏi :

- Sao...

Lão chưa thốt được thêm tiếng thứ hai thì đã nghe "ầm..." một tiếng, thân hình Đồng Thiên Kỳ gần như cùng lúc phóng nhanh vào bên trong.

Mãnh Long chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, chỉ chạy theo chàng theo phản xạ, miệng la lớn hỏi :

- Chuyện gì ?

Đồng Thiên Kỳ cười nói :

- Giả sử lão là người đầu tiên bước vào thì sẽ như cái cây này đây.

Vừa nói chàng vừa chỉ xuống nền đá, cái cây già hán tử giờ đây bị trúng một chưởng của Huyết Sát bấy nhầy.

Mãnh Long giật thót mình, vừa giận vừa khiếp la lớn hỏi :

- Thiếu hiệp, người cho rằng con quỷ lông đỏ kia trốn ở đây ?

- Chúng ta biết nắp thì hán cũng biết nắp.

Mãnh Long gật gù chiếc đầu bù xù một lúc, nói : .

- Lão hòa thượng kia nói không sai người cơ trí quả hơn người. Vậy con quỷ đỏ kia trốn đâu?

- Chúng ta cứ đi tiếp vào trong !

Đồng Thiên Kỳ vừa nói vừa chỉ tay vào trong động đạo.

Lần này thì Mãnh Long đã biết khôn, lão tự động đến mang cái cây bấy nhầy của già hán tử trên tay, đầu nghĩ : "Đây kể như ta học được bài học "

Đoạn thông đạo này dài hơn đoạn vừa rồi, có đến bốn mươi trượng. Hai người ngấm giới bị bước vào, khi đến cuối đoạn đường thì thấy trước mặt là một thạch thất rất hẹp, nhưng vì tối quá nên căn bản khó đoán chính xác nó rộng bao nhiêu.

Đồng Thiên Kỳ dừng chân lại bên ngoài thạch thất, thoáng chút do dự, Mãnh Long cũng đến bên cạnh định ném cái xác vào trong, nhưng Đồng Thiên Kỳ diêm nhiên tung người phóng nhanh vào trong.

Mãnh Long giật thót mình la lớn :

- Đồng thiếu hiệp, ra mau !

Thế nhưng, mọi vật yên tĩnh, Đồng Thiên Kỳ phóng vào trong vô sự. Mãnh Long mới thở phào, ôm cái xác nhảy theo. Vừa thoát người vào khỏi cửa thạch thất, quay lại nhìn thì bắt gặp Huyết Sát đang tựa vào tường đá, đứng trố mắt hốt hoảng, thì ra lão ta định ninh lần này cũng như lần trước, Đồng Thiên kỳ ném cái cây vào trước. Không ngờ, Đồng Thiên Kỳ đã lanh trí tung người phóng vào nên khiến lão ta trở tay không kịp

Đến lúc này thì "Trác Kinh" Mãnh Long mới vỡ lẽ: "thì ra vận dụng cơ trí không nhất nhất theo qui luật, mà phải thiên biến vạn hóa." Lão bất giác thở ra ném cái xác trên nền đất nói :

- Đồng thiếu hiệp, xem ra học thông minh mưu lược còn khó gấp trăm lần học võ công !

Bấy giờ, ánh mắt Đồng Thiên Kỳ chạm vào ánh mắt vừa phần hận vừa khiếp đảm của Huyết Sát buông tiếng lạnh lùng :

- Tôn giá tự chui vào tuyệt lộ .

Huyết Sát đảo ánh mắt nham hiểm quét một vòng, gượng cười khẩy nói :

- Lão phu thực không ngờ người xuôi theo vào đây dễ dàng như vậy. Đồng Thiên Kỳ, thiên hạ đồn đãi quả không ngoa, người xảo trá nham hiểm khiến người ta phải khiếp hãi .

- Tôn giá quá khen ? Thế nhưng ,Đồng mỗ tìm đến đây tuyệt không phải để nghe những lời khen huyền ấy !

- Hừ , họ Đồng kia, người định bức lão phu vào tuyệt lộ ?

Mãnh Long đột nhiên gầm lên một tiếng cất lời :

- Con quỷ lông đỏ, Đồng thiếu hiệp không bức người vào tuyệt lộ, nhưng ép người vào tử lộ

Đồng Thiên Kỳ đã buông từng tiếng lãnh bạo :

- Đây là lúc tôn giá đi đến con đường cuối cùng !

Huyết Sát biết vô phương thỏa hiệp, quét ánh mắt thâm hiểm một lượt lên mặt Đồng Thiên Kỳ và Mãnh Long. Đột nhiên lão ấn mạnh tay lên một cơ quan nào đó trên bức tường đá. Chỉ nghe "rì rầm..." mấy tiếng, con đường hẹp vào thạch thất lập tức bị một khối đá xanh lớn đổ xuống bít hết đường.

Trong mắt Huyết Sát nổi lên những đường gân máu dữ tợn, gầm từng tiếng:

- Chúng ta cùng tận quy.

Mãnh Long giật mình ngớ người, bỗng thét lên :

- Huyết Sát, người nghĩ có thể cùng chúng ta tận quy ư ?

Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy Huyết Sát điều khiển cơ quan bít lối ra thì không khỏi chấn động. Chàng ngẫm vận công, đồng thời biết chắc Huyết Sát vẫn chưa cam tâm nhận lấy cái chết một mình, mà luôn tìm cơ hội sống còn dù mong manh.

Huyết Sát có phần trầm tĩnh hơn:

- Hừ, ta nói tận quy là tận quy, các người giờ đây sống chết so với ta chỉ như nhau mà thôi. Nếu không tin thì hãy xem...

Nói đến đó, lão ta bỗng ấn mạnh một cái nút điều khiển khác trên vách đá “ầm... ầm...” một loạt tiếng động dữ dội vang lên ngay sau lưng bọn Đồng Thiên Kỳ

Đồng Thiên Kỳ nghe sau lưng thoáng có động liền nắm tay Mạnh Long nhảy phắt sang một bên, ngay lúc ấy thì nhận ra bức tường sau lưng mình lúc nãy đang từ từ lún sâu xuống. Bức tường càng lún xuống thì để lộ một cửa thạch động ra, đồng thời một mùi tanh tưởi theo đó bay xộc ra.

Đến khi cửa thạch động đã mở hẳn, Đồng Thiên Kỳ quét nhanh ánh mắt như lưu tinh nhìn một vòng, thấy trong thạch thất lỗ nhỏ vô số nham thạch lớn nhỏ vung vãi khắp nơi, chỉ là xương khô trắng phếu. Ngoài ra không có thêm gì khác, bất giác chàng đưa ánh mắt trở lại nhìn chằm Huyết Sát.

Chẳng ngờ bản thân Huyết Sát lúc này ánh mắt cũng hướng lại bên trong thạch thất, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Chính tại lúc ấy, Mạnh Long bỗng nhiên la lên :

- Oái ! Những khối nham thạch kia sao lại biết động ?

Huyết Sát nghe vậy đột nhiên cười phá lên :

- Hắc hắc hắc... Đá à ? Người mau mở mắt chó người ra mà nhìn lại cho kỹ. Đá ! Hắc hắc... đúng, nhưng là loại đá biết ăn thịt người ...

Nói đến đó lão ta như đắc ý ngửa cổ lên trời cười tiếp một tràng dài nữa mới ngưng cười, tròn mắt hỏi :

- Hai người có bao giờ nghe nói đến hai chữ “Huyết Long” chưa ?

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe thấy đã giật mình chấn động, buột miệng la lên :

- Chính là Huyết Long tương truyền đã tuyệt tích ?...

Thì ra, cái khối "nham thạch biết động" xen lẫn trong đá kia không phải là núi đá, mà chính là một loại ác thú thời tiền sử, tương truyền tuyệt tích từ lâu lắm rồi “ HUYẾT LONG ”

- o O o -